

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 142/07-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. júna 2007 predbežne prerokoval sťažnosť D. V., t. č. vo výkone väzby, zastúpeného advokátom JUDr. M. J., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní Okresného súdu Košice II vedenom pod sp. zn. 0 Tp 86/06 a v konaní Krajského súdu v Košiciach vedenom pod sp. zn. 7 Tpo 79/2006 v súvislosti s požiadavkou urýchleného rozhodovania o zákonnosti väzby a neoboznámením so stanoviskom a návrhom prokurátora Okresnej prokuratúry K. k žiadosti o prepustenie na slobodu a vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní Okresného súdu Košice II vedenom pod sp. zn. 0 Tp 86/06 a v konaní Krajského súdu v Košiciach vedenom pod sp. zn. 7 Tpo 79/2006 nedostatočným preskúmaním dôvodov väzby pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie na slobodu a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. V. odmieta.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. januára 2007 doručená sťažnosť D. V., t. č. vo výkone väzby (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. J., K., v ktorej namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) vedenom pod sp. zn. 0 Tp 86/06 a v konaní Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) vedenom pod sp. zn. 7 Tpo 79/2006 tým, že o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby nerozhodli urýchlene a sťažovateľa neoboznámili so stanoviskom a návrhom prokurátora Okresnej prokuratúry K. (ďalej len „okresná prokuratúra“) k jeho žiadosti o prepustenie z väzby. Sťažovateľ namieta aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru tým, že okresný súd a krajský súd v označených konaniach nepreskúmali ústavne akceptovateľným spôsobom dôvodnosť väzby sťažovateľa pri posudzovaní jeho žiadosti o prepustenie z väzby.

Sťažovateľ uviedol, že bol vzatý do väzby uznesením okresného súdu č. k. 0 Tp 86/06-10 z 12. októbra 2006 z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Sťažovateľ podal 30. októbra 2006 okresnej prokuratúre žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, ktorú okresný súd zamietol uznesením č. k. 0 Tp 86/06-18 z 27. novembra 2006. Krajský súd jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu zamietol uznesením č. k. 7 Tpo 79/2006-26 z 13. decembra 2006.

Sťažovateľ namieta, že od podania žiadosti o prepustenie z väzby do právoplatného skončenia konania (od 30. októbra 2006 do 12. januára 2007) uplynulo 73 dní, a preto toto konanie nemožno považovať za urýchlené tak, ako ho zaručuje sťažovateľovi čl. 5 ods. 4 dohovoru. Tým, že väzobné súdy oboch inštancií konali v rozpore s čl. 5 ods. 4 dohovoru, znemožnili sťažovateľovi periodickú kontrolu dôvodnosti pozbavenia osobnej slobody,

ktorá by mala byť v mesačných intervaloch, ako uvádza sťažovateľ s poukazom na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci *Bezichieri c. Taliansko* z r. 1989.

Okresný súd ani krajský súd sa v uznesení nevyjadrili k stanovisku prokurátora okresnej prokuratúry k jeho žiadosti o prepustenie z väzby, napadnuté uznesenie okresného súdu sa ani nezmieňuje o stanovisku a návrhu prokurátora, ktorý podal okresnému súdu podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku. V sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu sťažovateľ poukázal na to, že mu nebolo doručené stanovisko a návrh prokurátora, ako aj na chýbajúce vyjadrenie okresného súdu k nemu. Krajský súd sa v uznesení, ktorým sťažnosť zamietol, týmito námietkami nezaoberal, čím rovnako ako okresný súd porušil zásadu kontradiktórnosti konania a zásadu rovnosti zbraní.

Sťažovateľ tiež namieta, že okresný súd v napadnutom uznesení založil väzobný dôvod tzv. preventívnej väzby na presvedčení, že bude pokračovať v páchaní trestnej činnosti, pretože je bez pracovného pomeru, a tiež na skutočnosti, že bol dosiaľ trikrát súdne trestaný, v súvislosti s čím namieta, že sa v skúšobnej dobe uloženej mu rozsudkom Okresného súdu Košice I sp. zn. 7 T 338/02 osvedčil. Sťažovateľ poukazuje, že pri vzatí do väzby okresný súd založil väzobný dôvod preventívnej väzby na inom skutkovom vymedzení ako v napadnutom uznesení a vyjadruje názor, že *«nie je prípustné, aby okresný súd zamietol žiadosť obvineného o prepustenie z väzby na slobodu a dôvody väzby „našiel“ na úplne inom skutkovom základe bez toho, aby pre tento skutkový základ nebol podaný procesne účinný návrh prokurátora“ a „nie je prípustné, aby obvinený, ktorému bol založený nový väzobný dôvod, nebol vypočutý»*. Ďalej sťažovateľ argumentuje, že *„prijat' záver, že ak sťažovateľ je bez pracovného pomeru je to dôvodom na pozbavenie jeho osobnej slobody väzbou je celkom zjavne nemysliteľné“*. Súčasne sťažovateľ namieta, že sa v spise nenachádza žiadny dôkaz o tom, že bol v čase rozhodovania okresného súdu bez pracovného pomeru. Krajský súd v rozhodnutí o sťažnosti uviedol, že sa plne stotožňuje s napadnutým rozhodnutím okresného súdu a námietkami sťažovateľa týkajúcimi sa väzobného dôvodu sa nezaoberal, ani ich v uznesení nespomenul.

Na tomto základe sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vyslovil, že okresný súd v konaní sp. zn. 0 Tp 86/06 a krajský súd v konaní sp. zn. 7 Tpo 79/2006 porušili jeho

základné právo podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru tým, že urýchlene nerozhodli o zákonnosti jeho väzby a tým, že ho neoboznámili s obsahom stanoviska a s obsahom návrhu prokurátora okresnej prokuratúry č. k. 2 Pv 1411/06 a vyslovil, že okresný súd a krajský súd v označených konaniach porušili jeho základné právo podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a právo podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru tým, že ústavne akceptovateľným spôsobom nepreskúmali dôvodnosť jeho väzby. V nadväznosti na tieto výroky sťažovateľ žiada, aby ústavný súd zrušil napadnuté rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu, prikázal prepustiť sťažovateľa na slobodu a priznal mu finančné zadosťučinenie 100 000 Sk a náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh podaný proti rozhodnutiu všeobecného súdu ide podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, prípadne z dôvodov, ktoré spočívajú v osobitnostiach konania pred všeobecným súdom. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť považuje ústavný súd takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej opodstatnenosť alebo neopodstatnenosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 74/02).

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

V citovaných ustanoveniach týkajúcich sa práva na osobnú slobodu je obsiahnuté aj právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná (III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03).

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami ods. 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol

o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

1. Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 0 Tp 86/06 a postupom krajského súdu v konaní sp. zn. 7 Tpo 79/2006 tým, že pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby súdy nepostupovali v súlade s požiadavkou urýchleného preskúmania zákonnosti väzby.

Ústavný súd pri posudzovaní sťažností z hľadiska požiadavky urýchleného rozhodnutia o zákonnosti väzby v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru a čl. 17 ods. 2 ústavy vychádza so svojej judikatúry, podľa ktorej jednotlivé lehoty sa z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenosti posudzujú podľa všetkých okolností prípadu. V zásade však požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, resp. čl. 5 ods. 4 dohovoru nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (III. ÚS 199/05).

Ústavný súd si za účelom posúdenia tejto časti sťažnosti vyžiadal od okresného súdu spis sp. zn. 0 Tp 86/06 a jeho vyjadrenie k sťažnosti. Z predložených podkladov ústavný súd zistil, že žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby bola okresnému súdu predložená prokurátorom okresnej prokuratúry spolu s vyšetrovacím spisom 23. novembra 2006. O žiadosti sťažovateľa rozhodol sudca pre prípravné konanie uznesením z 27. novembra 2006, ktoré bolo vyhotovené a expedované v ten istý deň. Všetkým procesným stranám bolo uznesenie doručené 28. novembra 2006. Sťažnosť obvineného proti uzneseniu bola okresnému súdu doručená poštou 5. decembra 2006, krajskému súdu bola prostredníctvom okresného súdu doručená 7. decembra 2006. Krajský súd sťažnosť zamietol uznesením z 13. decembra 2006 a svoje rozhodnutie doručil okresnému súdu 19. decembra 2006. Sťažovateľ prevzal uznesenie krajského súdu 21. decembra 2006, jeho obhajca 12. januára 2007.

Od predloženia žiadosti okresnému súdu do doručenia prvostupňového rozhodnutia sťažovateľovi uplynulo päť dní, ďalšie dva dni si vyžiadalo predloženie odvolania sťažovateľa krajskému súdu a rovnako dva dni trvalo doručenie rozhodnutia krajského súdu sťažovateľovi. Okresnému súdu teda celkovo trvalo konanie vo veci žiadosti sťažovateľa deväť dní.

Krajský súd rozhodol o sťažnosti proti prvostupňovému uzneseniu šiesty deň od jej doručenia, okresnému súdu predložil rozhodnutie na doručenie sťažovateľovi o ďalších šesť dní. Na krajskom súde teda konanie trvalo 12 dní.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že okresný súd aj krajský súd v konaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie na slobodu postupovali v súlade s ústavnou požiadavkou urýchleného rozhodovania, rešpektujúc tým aj právo sťažovateľa na kontrolu zákonnosti väzby v pravidelných intervaloch. K tomuto záveru dospel ústavný súd aj s prihliadnutím na skutočnosť, že sťažovateľ bol vzatý do väzby uznesením okresného súdu z 12. októbra 2006, a preto považuje lehotu od podania žiadosti o prepustenie z väzby (30. október 2006) do doručenia právoplatného rozhodnutia o nej (21. december 2006) za súladnú s právom sťažovateľa na periodickú kontrolu zákonnosti väzby vyplývajúcu z čl. 5 ods. 4 dohovoru. Právo sťažovateľa žiadať o prepustenie z väzby z iných dôvodov ako uviedol v danej žiadosti nebolo pritom časovo ani inak obmedzené. Ústavný súd z uvedených dôvodov túto časť sťažnosti odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť.

Pokiaľ sťažovateľ namieta neprimeranú dĺžku konania o jeho žiadosti o prepustenie na slobodu počítajúc začiatok lehoty od podania žiadosti okresnej prokuratúre, ústavný súd pripomína, že je viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), z čoho vyplýva, že môže posudzovať porušenie základných práv sťažovateľa len postupom a rozhodnutím tých orgánov, ktoré sťažovateľ v sťažnosti označí. V danom prípade sťažovateľ označil za porušovateľov svojich práv okresný súd a krajský súd, nie však okresnú prokuratúru. Preto ústavný súd nemohol posudzovať postup okresnej prokuratúry

v konaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie na slobodu z hľadiska namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru.

2. V tej časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom okresného súdu tým, že mu nebolo doručené stanovisko a návrh prokurátora k jeho žiadosti o prepustenie na slobodu, nemá ústavný súd právomoc konať a rozhodnúť. Ako vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy právomoc ústavného súdu je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak o ochrane dotknutých základných práv nerozhoduje všeobecný súd. V danom prípade proti uzneseniu okresného súdu ako súdu prvého stupňa bola prípustná sťažnosť, o ktorej rozhodoval krajský súd. Pretože právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa mal krajský súd, je tým zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Vo vzťahu ku konaniu krajského súdu sťažovateľ v tejto časti sťažnosti namieta, že krajský súd nenapravil pochybenie okresného súdu, ktorý mu nedoručil stanovisko a návrh prokurátora okresnej prokuratúry k jeho žiadosti o prepustenie na slobodu, na čo poukazoval v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu. Krajský súd sa podľa sťažovateľa v uznesení vôbec nezaoberal existenciou a obsahom stanoviska a návrhu prokurátora, nezaoberal sa námietkou sťažovateľa, že mu stanovisko a návrh prokurátora neboli doručené, ani námietkou sťažovateľa, že sa prvostupňový súd nevyjadril vo svojom uznesení k stanovisku a návrhu prokurátora. Sťažovateľ v tomto postupe krajského súdu vidí porušenie zásady kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní.

Podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku ak v prípravnom konaní prokurátor nevyhovie žiadosti obvineného o prepustenie na slobodu, predloží ju bez meškania so svojim stanoviskom a s návrhom na rozhodnutie sudcovi pre prípravné konanie, o čom upovedomí obvineného a jeho obhajcu.

Sťažovateľ v sťažnosti nenamietal, že nebol prokurátorom vyrozumený v zmysle § 79 ods. 3 Trestného poriadku o tom, že jeho žiadosti o prepustenie na slobodu nevyhoviel a predložil ju okresnému súdu. Ústavný súd preto vychádzal z predpokladu, že sťažovateľ

o tejto skutočnosti prokurátorom vyrozumený bol a hoci namieta, že nebol oboznámený so stanoviskom a návrhom prokurátora, ústavnému súdu nepreukázal, že prokurátor predložil okresnému súdu obsahovo odlišné stanovisko ako to, ktoré bolo doručené jemu.

Zo spisu okresného súdu ústavný súd zistil, že prokurátor okresnej prokuratúry predložil okresnému súdu žiadosť sťažovateľa o prepustenie na slobodu z 30. októbra 2006 listom, v ktorom uviedol:

„V označenej trestnej veci Vám v zmysle § 79 ods. 3 Tr. por. v prílohe zasielam žiadosť obvineného v zastúpení JUDr. J. o prepustenie z väzby spolu s vyšetrovacím spisom, nakoľko som tejto nevyhovel.“

Konanie podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru musí mať charakter súdneho konania, ktoré okrem inštitucionálnych záruk nezávislosti a nestrannosti orgánu rozhodujúceho vo veci musí poskytovať garancie procesnej povahy primerané povahe pozbavenia osobnej slobody dotknutej osoby v konkrétnom prípade (napr. rozsudok vo veci Assenov a iní c. Bulharsko z 28. októbra 1998, rozsudok vo veci Wloch c. Poľsko z 19. októbra 2000). Ak je dotknutá osoba pozbavená osobnej slobody podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, musí byť vypočutá. Vždy musí byť zaručená kontradiktórnosť konania a rovnosť zbraní (napr. rozsudok vo veci Nikolova c. Bulharsko z 25. marca 1999).

Pri poskytovaní individuálnej ochrany základných práv a slobôd nie je úlohou ústavného súdu vyjadriť sa *in abstracto* k tomu, aký má byť správny výklad príslušnej zákonnej úpravy, alebo k tomu, aký postup a prostriedky má všeobecný súd zvoliť na dosiahnutie rovnosti zbraní medzi prokurátorom a obvineným pri rozhodovaní o väzbe v prípravnom konaní, ale posúdiť, či jeho napadnutý postup alebo opatrenie (rozhodnutie) vrátane spôsobu, akým interpretoval a aplikoval zákon, boli v konkrétnych okolnostiach veci zlučiteľné s ústavou alebo s príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 67/03).

Podľa názoru ústavného súdu pokiaľ neexistuje iné stanovisko prokurátora ako jeho nesúhlas s prepustením sťažovateľa na slobodu, ktorý vyplýva zo samotného faktu, že jeho žiadosti nevyhovel a predložil ju na rozhodnutie okresnému súdu, o čom sťažovateľ bol

vyrozumený, nie je dôvodná námietka sťažovateľa, že sa nemohol vyjadriť k procesnému návrhu prokurátora, a tým došlo k porušeniu princípu kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní. Z tohto dôvodu je aj táto časť sťažnosti zjavne neopodstatnená.

3. Sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru postupom okresného súdu tým, že ústavne akceptovateľným spôsobom nepreskúmal dôvodnosť väzby sťažovateľa v súvislosti s rozhodovaním o jeho žiadosti o prepustenie z väzby, ústavný súd odmietol pre nedostatok svojej právomoci, pretože bolo v právomoci všeobecného súdu na základe riadneho opravného prostriedku, aby poskytol ochranu tým právam, ktorých porušenie sťažovateľ namieta.

Vo vzťahu ku krajskému súdu sťažovateľ namieta, že sa v uznesení o zamietnutí sťažnosti nevysporiadal s jeho procesnou obranou, ani ju v uznesení nespomenul, hlavne sa nevysporiadal s jeho argumentom spochybňujúcim dôvod preventívnej väzby založený na skutočnosti, že je bez pracovného pomeru. Podľa názoru sťažovateľa ide o väzobný dôvod založený na iných skutkových okolnostiach ako na tých, pre ktoré bol vzatý do väzby, ide teda o nový dôvod väzby, ku ktorému nebol vypočutý.

Argumentácia sťažovateľa nie je v príčinnej súvislosti s namietaným porušením práva podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru (nenamieta prvotné rozhodnutie o väzbe ani neprimerane dlhú väzbu), z čoho vyplýva zjavná neopodstatnenosť tejto námietky.

V zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru je osoba vo väzbe oprávnená na preskúmanie procesných a hmotných podmienok, ktoré sú potrebné pre „zákonnosť“ väzby. Požiadavka preskúmať hmotné podmienky znamená povinnosť preskúmať okolnosti svedčiace pre a proti väzbe a rozhodnúť s poukazom na právne kritériá, či sú dané dôvody opodstatňujúce väzbu, ako aj prepustiť osobu na slobodu, ak také dôvody neexistujú.

Ústavný súd je oprávnený a povinný preskúmať, či všeobecný súd rešpektoval možnosť uplatniť právo na prepustenie z väzby, či o každej žiadosti o prepustenie rozhodol a či jeho rozhodnutie vychádzalo zo skutkových dôvodov, ktoré viedli k uvaleniu a trvaniu

väzby. Ak všeobecný súd tieto princípy dodržal a dodržiava v priebehu trestného stíhania obvineného, nemožno podľa názoru ústavného súdu vstupovať do jeho právomoci preskúmaním jeho úvah a hodnotení o existencii alebo neexistencii skutkových okolností odôvodňujúcich obmedzenie osobnej slobody uvalením a ďalším trvaním väzby (II. ÚS 61/05).

V odôvodnení uznesenia o preskúmaní zákonnosti väzby nemusí dať súd odpoveď na všetky otázky, ale len na tie, ktoré sú podstatné pre záver o existencii zákonných dôvodov väzby (II. ÚS 38/05, obdobne Nikolova c. Bulharsko z 25. marca 1999).

Aj keď ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti konaniu okresného súdu odmietol pre nedostatok svojej právomoci, táto okolnosť nebráni tomu, aby prihliadol na konanie pred všeobecnými súdmi ako na celok a z toho pohľadu bral do úvahy aj námietky sťažovateľa týkajúce sa rozhodnutia okresného súdu (I. ÚS 67/03).

Krajský súd prevzal do odôvodnenia uznesenia zo sťažnosti námietky sťažovateľa, že niet obavy, aby páchal trestnú činnosť, pričom nie je jasné, akej trestnej činnosti by sa mal v budúcnosti dopustiť, a čiastočné uznanie, že spáchal skutok, ktorý však nevykazuje zákonné znaky zločinu lúpeže ani znaky, že bol spáchaný zo zisku alebo z iných dôvodov, pre ktoré možno mať dôvodné obavy, že by mal v trestnej činnosti pokračovať. Odvolávajúc sa na uznesenie okresného súdu krajský súd odôvodnil zamietnutie sťažnosti tým, že u sťažovateľa trvá dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a v tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že sťažovateľ bol v minulosti trikrát súdne trestaný, naposledy rozsudkom Okresného súdu Košice I sp. zn. 7 T 338/02 z 1. apríla 2005 pre trestný čin podľa § 9 ods. 2, § 250 ods. 1 a 2 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a bol mu uložený trest odňatia slobody s podmieneným odkladom výkonu na skúšobnú dobu do 1. apríla 2006, a preto nedáva záruku, že v prípade prepustenia na slobodu nebude pokračovať v páchaní trestnej činnosti. Krajský súd sa pri preskúmaní trvania dôvodov preventívnej väzby sťažovateľa nezaoberal tým, či je bez pracovného pomeru a ani z uznesenia okresného súdu nevyplýva, že samotnú túto skutočnosť uviedol

ako dôvod preventívnej väzby, a tým dôvod na zamietnutie jeho žiadosti, hoci sťažovateľ uznesenie okresného súdu takto interpretuje.

Podľa názoru ústavného súdu odôvodnenie napadnutého uznesenia zodpovedá požiadavkám, ktoré vyplývajú z čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a z čl. 5 ods. 4 dohovoru pre rozhodnutia o väzbe. Trvanie dôvodov väzby sťažovateľa krajský súd skúmal v rozsahu ich zákonného vymedzenia, väzobný dôvod odôvodnil konkrétnymi skutkovými okolnosťami a výklad príslušných ustanovení Trestného poriadku nevykazuje znaky svojvôle. Ústavný súd zo sťažnosti nezistil také skutočnosti, ktoré by spochybňovali závery krajského súdu o existencii zákonného dôvodu väzby sťažovateľa ani ich odôvodnenie krajským súdom. Z tohto dôvodu posúdil ústavný súd aj túto časť sťažnosti ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími nárokmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. júna 2007